

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **KOVOLINE, s.r.o.**
sídlem Antonína Dvořáka 509, Hulín
zastoupené advokátem JUDr. Adamem Bartoškem, LL.M.
sídlem Jeremenkova 221/28, Olomouc

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. 2503/24/5300-21441-711671

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce uplatnil u Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) odpočet daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období měsíců červen 2017 a červenec 2017. Správce daně po provedené daňové kontrole tento nárok neuznal. Následně na základě

zprávy o daňové kontrole vydal dodatečné platební výměry na DPH za dotčená zdaňovací období ze dne 14. 10. 2022, č. j. 1830683/22/3304-50521-703487 (za zdaňovací období červen 2017) a č. j. 1830693/22/3304-50521-703487 (za zdaňovací období červenec 2017). Žalobce se proti dodatečným platebním výměrům odvolal. O podaném odvolání rozhodl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že změnil dodatečný platební výměr za zdaňovací období červen 2017 a potvrdil dodatečný platební výměr za zdaňovací období červenec 2017.

I. Obsah žaloby

- Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné jak z procesních, tak i hmotněprávních důvodů, a také pro nepřehlédnutelné vady předchozího řízení. Žalobce namítá nesprávnost vyhodnocení skutkového stavu i právního hodnocení. K tomu cituje argumentaci, kterou uvedl jednak ve svých odvoláních proti dodatečným platebním výměrům jednak ve své reakci na seznámení se zjištěnými skutečnostmi. Je tak zřejmé, že se žalovaný nevypořádal se skutečnostmi, které žalobce namítal v prvostupňovém, resp. odvolacím řízení. Konkrétně se nevypořádal s námitkami ohledně prokázání tvrzení žalobce svědeckými výpověďmi a ohledně ověření stavu spolehlivého plátce ze strany žalobce. Samotná argumentace spočívající v absenci písemné smlouvy používaná jako hlavní důvod toho, proč měl žalobce vědět, že se jedná o podvod na DPH, nemůže obstát. Žalobce dále v žalobě uvádí, že v tomto odkazuje na svá citovaná vyjádření, kde dostatečně podrobně vylíčil tvrzení a označil důkazy. Těmito se žalovaný zabýval výlučně okrajově, kdy se soustředil spíše na evropská hlediska podvodu na DPH bez konkrétní argumentace v rámci českého právního řádu a rozhodovací praxe. Žalobce si tento způsob práce a rozhodování vysvětluje tak, že si žalovaný musel být vědom, že žalobce má pravdu a jedná se tak o nezákonný postup ze strany žalovaného. Žalobce také namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, kdy nebyly sděleny konkrétní důvody toho, proč ve dvou naprosto stejných situacích dospěl žalovaný k rozdílným závěrům. Žalobce se tak se svou argumentací opakovaně zdůrazňovanou obrací na soud a trvá na prokázání jeho tvrzení důkazy, které navrhoval již v daňovém řízení. Jedná se o výslech svědků V. Š., O. P. M., M. B., M. O. a důkaz Zprávou GFŘ ze dne 30. 3. 2022.

II. Vyjádření žalovaného

- Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné. V rámci své argumentace odkazuje na napadené rozhodnutí.

III. Ústní jednání

- Účastníci, ani jejich zástupci, se k nařízenému jednání nedostavili. Žalobce navrhoval provedení důkazu výslechem svědků V. Š., O. P. M., M. B. a M. O., jakož i Zprávou GFŘ ze dne 30. 3. 2022, signovanou Ing. Bc. L. O., ředitelkou sekce. Krajský soud neshledal důvod k provedení žalobcem navržených důkazů; podrobnější odůvodnění tohoto závěru soud uvádí níže.

IV. Posouzení věci krajským soudem

- Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkoumal napadené rozhodnutí

žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

6. Z obsahu správního spisu vplynuly následující skutečnosti.
7. Žalobce si nárokoval odpočet daně z plnění přijatých od deklarovaného dodavatele – obchodní společnosti KARYATID s.r.o. (dále též jen „společnost KARYATID“). Jednalo se o provedení stavebních prací v režimu přenesené daňové povinnosti a dále o dodání ocelových konstrukcí a dalších výrobků.
8. Správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu na DPH za dotčená zdaňovací období. Dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že přijal plnění od společnosti KARYATID a nesplnil tak podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH z přijatého zdanitelného plnění dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění (dále jen „ZDPH“). Na základě výsledku daňové kontroly vydal správce daně dodatečné platební výměry.
9. Proti dodatečným platebním výměrům se žalobce odvolal.
10. Žalovaný v odvolacím řízení dospěl k závěru, že pochybnosti správce daně ohledně přijetí plnění od společnosti KARYATID nejsou způsobilé ke zpochybnění splnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně dle § 72 a § 73 ZDPH. Po doplnění odvolacího řízení správcem daně dospěl žalovaný k závěru, že ve vztahu k šetřeným obchodním transakcím byl spáchán podvod na DPH, o kterém žalobce vědět mohl a měl, a proto mu nárok na odpočet daně z přijatých plnění od společnosti KARYATID nenáleží. Doplnění odvolacího řízení se nevztahovalo na přijaté plnění v režimu přenesení daňové povinnosti podle § 92a ZDPH (provedení stavebních prací), kde nemůže být identifikována chybějící daň, resp. nemůže být identifikováno narušení neutrality daně; žalobce jako příjemce plnění splnil povinnost přiznat daň.
11. S doplněním odvolacího řízení a s odlišným právním názorem žalovaný seznámil žalobce písemností ze dne 13. 11. 2023, č. j. 35171/23 (dále jen „seznámení“). Žalobce na seznámení reagoval podáním ze dne 23. 11. 2023, evidovaným pod č. j. 39385/23.
12. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Jím změnil dodatečný platební výměr za červen 2017 (snížil doměřenou daň z důvodu uznání nároku na odpočet daně z provedení stavebních prací v režimu přenesené daňové povinnosti, u kterých nebylo identifikováno narušení neutrality daně) a dále potvrdil dodatečný platební výměr za červenec 2017. V čl. III napadeného rozhodnutí žalovaný s odkazy na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) a Nejvyššího správního soudu podrobně popsal princip podvodu na DPH a postup, který je nezbytné dodržet, aby bylo možné daňovému subjektu odepřít nárok na odpočet DPH z důvodu jeho účasti na podvodném jednání. V čl. IV napadeného rozhodnutí žalovaný identifikoval existenci podvodu na DPH včetně obchodního řetězce, ve kterém k podvodu na DPH došlo. U obchodních korporací zapojených do podvodného řetězce žalovaný zjistil narušení neutrality daně a také zjistil nestandardní znaky obchodních transakcí. Dospěl k závěru, že k narušení neutrality daně (neodvedení daně z plnění, ze kterého si žalobce následně uplatnil nárok na odpočet DPH) došlo v souvislosti s podvodným jednáním, a nikoli např. v důsledku platební neschopnosti či podnikatelského selhání. Žalovaný zjistil existenci okolností obchodní spolupráce žalobce se společností KARYATID, které mohly být žalobci známy již v době uskutečnění šetřených plnění, a jež objektivně vzbuzují podezření o podvodném charakteru transakcí a které svědčí o tom,

že žalobce mohl a měl vědět, že je součástí řetězce zasaženého podvodem. Podle žalovaného žalobce nepřijal potřebná opatření, která by svou povahou byla schopná reálně předejít a zabránit jeho účasti na podvodu na DPH. Žalovaný uzavřel, že v souladu s judikaturou SDEU je v takovém případě možné žalobci nepřiznat nárok na odpočet DPH, a to i přesto, že hmotněprávní i formální podmínky dané § 72 a § 73 ZDPH byly splněny. Následně se žalovaný v bodech 107 a násl. zabýval jednotlivými odvolacími důvody.

13. Před vlastním vypořádáním žalobních námitek krajský soud uvádí, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Uvedené ustanovení žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
14. Žalobce v žalobě citoval takřka celý text svého odvolání proti platebním výměrům (viz str. 4-6 žaloby) a své reakce na seznámení se zjištěnými skutečnostmi (viz str. 6-8 žaloby). Následně v žalobě sdělil, že se z uvedeného podává, že se žalovaný nevypořádal se skutečnostmi, které žalobce namítal v prvostupňovém, resp. odvolacím řízení. Dále žalobce uvedl, že odkazuje na svá citovaná vyjádření, kde dostatečně podrobně uvedl vysvětlení, tvrzení a označil důkazy. Těmito se žalovaný podle žalobce zabýval výlučně okrajově.
15. Takový obecný odkaz na žalobcem citovaná podání nelze považovat za dostatečně formulovaný žalobní bod. Povinností soudu není za žalobce dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních a hodnotit, zda se se všemi těmito tvrzeními žalovaný relevantně zabýval. Tímto postupem by totiž soud porušil zásadu rovnosti stran a nahrazoval by činnost žalobce při formulaci námitek (srov. obdobně k požadavkům na formulaci kasačních námitek např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2022, č. j. 7 As 320/2021-58, či ze dne 14. 9. 2023, č. j. 8 Afs 224/2022-34). To platí z logiky věci i v případě, pokud žalobce takřka celá tato podání odcituje v žalobě.
16. S ohledem na obecnost žalobcovy argumentace může krajský soud konstatovat pouze to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s námitkami uplatněnými žalobcem v odvolacím řízení, a to zejm. v bodech 107 a násl. (na 9 stranách) napadeného rozhodnutí. Tuto reakci nelze považovat za okrajovou ani za pouhou reprodukci závěrů správce daně, jak žalobce opět pouze obecně namítá.
17. Za dostatečně formulovaný žalobní bod lze považovat konkrétní argumentaci žalobce, že se žalovaný nikterak nevypořádal s jeho odvolacími námitkami ohledně prokázání tvrzení prostřednictvím svědeckých výpovědí a ohledně ověření stavu spolehlivého plátce DPH u společnosti KARYATID v době započetí spolupráce. Tyto žalobní námitky však nejsou důvodné, neboť žalovaný na předmětnou argumentaci žalobce dostatečně reagoval.
18. Žalovaný se s návrhem na provedení svědeckých výpovědí pana V. Š., O. P. M., M. B. a M. O. (jednatele společnosti KARYATID) vypořádal v bodech 110 a násl. napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce provedení svědeckých výpovědí navrhl k prokázání splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet. Jelikož žalovaný dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky splnil, je provedení svědeckých výpovědí již nadbytečné. Nadto žalobce nesdělil u tří navržených svědků (u V. Š., O. P. M. a M. B.) žádné identifikační údaje. Navíc

pokud by se jednalo o občany Ukrajiny, kteří by se nacházeli v dané době na Ukrajině (což správce daně s ohledem na absenci identifikačních údajů nezjistil a žalobce takovou skutečnost nedoložil), pak z objektivních důvodů (válečný stav) je nemožné požadovat po ukrajinské daňové správě provedení svědeckých výpovědí. V případě navržené svědecké výpovědi jednatele společnosti KARYATID, pana O., žalovaný podrobně zdůvodnil, že správce daně vyčerpал veškeré možnosti jejího provedení na území České republiky a na žádost o provedení svědecké výpovědi na Ukrajině nebylo ani po dvou písemných urgencích reagováno. Požadovaný důkaz je tak nedosažitelný, což nelze klást k tíži správci daně.

19. Ohledně ověření stavu spolehlivého plátce ze strany žalobce v době započetí spolupráce se žalovaný vyjádřil v bodech 91 a násl. napadeného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že takové ověření je opatřením pouze formální povahy, které není schopné eliminovat rizika plynoucí z obchodní spolupráce se společností KARYATID. Současně žalobce předložil výtisk údajů o registraci k DPH společnosti KARYATID s datem tisku dne 13. 3. 2019. Důkazní prostředek o ověření deklarovaného dodavatele ještě před započítím obchodní spolupráce žalobce nepředložil. Skutečnost, že společnost KARYATID nebyla označena jako nespolehlivý plátce, nezbavuje žalobce povinnosti počínat si při obchodování s touto společností obezřetně. Pokud by žalobce svého obchodního partnera skutečně lustroval, musel by seznat více problémových znaků, které společnost KARYATID vykazovala (virtuální sídlo, absence provozovny, nezveřejňování účetních závěrek, absence prezentace jakékoli obchodní činnosti). V bodech 117 a 118 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že informace o tom, že společnost KARYATID je nespolehlivým plátcem, byla uvedena pouze jako nestandardní okolnost týkající se řetězce zapojených obchodních společností, nikoli jako okolnost, která byla nebo mohla být známá žalobci.
20. Krajský soud dodává, že proti věcné správnosti výše shrnutých závěrů žalovaného se žalobce v podané žalobě nijak konkrétně nevymezil. Jak již bylo uvedeno, za takové vymezení nelze považovat odcitování téměř celého obsahu žalobcova odvolání a reakce na seznámení.
21. Dále žalobce namítal, že samotná argumentace spočívající v absenci písemné smlouvy používaná jako hlavní důvod toho, proč měl žalobce vědět, že se jedná o podvod na DPH, nemůže obstát.
22. Dané žalobní námitce krajský soud nepřisvědčil. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že absence písemné smlouvy byla pouze jednou z objektivních okolností, které podle žalovaného svědčily o tom, že žalobce mohl měl vědět o svém zapojení do podvodu na DPH. Dalšími takovými okolnostmi, které žalovaný zjistil, byly např. okolnosti navázání obchodního vztahu se společností KARYATID, se kterou žalobce doposud nespolupracoval. Dále žalobce zahájil obchodní spolupráci bez předchozího ověření a průzkumu trhu. Žalobce si byl vědom, že společnost KARYATID je pouhým přeprodejcem ocelových konstrukcí a nejedná se o zavedeného dodavatele ocelových konstrukcí, nedisponuje personálním ani materiálním zázemím pro výrobu konstrukcí. Přesto při hodnotě plnění 2 mil Kč neuzavřel se společností KARYATID písemnou smlouvu, ačkoli se svým odběratelem písemnou smlouvu uzavřel. Žalobce si v rámci spolupráce se společností KARYATID neošetřil dodací podmínky. Nesjednal si ani podmínky úhrady za dodané zboží na rozdíl od praxe žalobce s jiným dodavatelem. Žalobce nedisponoval důkazními prostředky ohledně stanovení ceny nebo ohledně provádění kontroly dodání zboží. Žalovaný také zjistil nekonkrétní objednávky (bez jakékoli specifikace zboží nebo odkazu na dokument, kde je zboží specifikováno). Další zjištění se týkalo dodacích listů, které si vystavoval sám žalobce (namísto společnosti KARYATID). Žalobce by v případě pochybení

při dodání zboží nedisponoval ničím, na základě čeho by se mohl domáhat nápravy či náhrady škody. Společnost KARYATID měla virtuální sídlo, nezveřejňovala účetní závěrky, veřejně neprezentovala svoji obchodní činnost.

23. Krajský soud uvádí, že žalovaným zjištěné skutečnosti ohledně průběhu obchodní spolupráce mezi žalobcem a společností KARYATID jsou krajně neobvyklé a nelogické, přičemž absence písemné smlouvy tvoří jen jednu z těchto skutečností, a právě ve spojení s dalšími okolnostmi svědčí o vědomé účasti žalobce na podvodu na DPH. Zmiňované okolnosti je totiž třeba hodnotit nikoliv izolovaně, ale v souhrnu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, čj. 6 Afs 156/2017-47).
24. Krajský soud se zcela shodl se závěrem žalovaného, že absence písemné smlouvy je v daném případě jednou z řady okolností, které jsou ve svém souhrnu zcela dostatečné k závěru o zapojení žalobce do podvodného jednání.
25. Důvodná není ani námitka, že žalovaný se zaměřil na evropská hlediska podvodu na DPH bez konkrétní argumentace v rámci českého právního řádu a rozhodovací praxe.
26. Samotný ZDPH neumožňuje odepření nároku na odpočet daně v případech, kdy je takový nárok uplatněn za splnění podmínek § 72 a § 73 citovaného zákona. Přesto je třeba odeprít nárok na odpočet v případě vědomé účasti subjektu na daňovém podvodu. Ve své podstatě jde o opatření, jehož cílem je napravit narušení principu daňové neutrality. Oprávnění (resp. povinnost) správce daně odeprít nárok na odpočet v souvislosti s plněním, jež je součástí transakce mající charakter podvodu na dani (za splnění dalších podmínek), plyne z judikatury SDEU a je postaveno na požadavku zachování funkčnosti jednotného systému DPH. Jde výsledek výkladu směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému DPH, k němuž dospěl SDEU. Judikatura SDEU je v této oblasti pro Českou republiku závazná, proto ji přejímá i tuzemská judikatura; žalovaný ji v napadeném rozhodnutí rovněž náležitě zohlednil. Současně žalovaný v napadeném rozhodnutí vychází také z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, který se podvody na DPH opakovaně zabýval.
27. Podle žalobce je patrná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť není konkrétně odůvodněno, proč ve dvou naprosto stejných situacích dospěl žalovaný k rozdílným závěrům.
28. Uvedenou námitku nelze považovat za srozumitelnou ani způsobitou přezkumu, neboť žalobce nijak nekonkretizuje, o které dvě situace se má jednat a v čem mají být „naprosto stejné“. Z tvrzení žalobce nevyplývá, jaké skutkové okolnosti či právní závěry má krajský soud porovnávat, a není tedy zřejmé, v jakých případech měl žalovaný dospět k rozdílným závěrům. Bez takové konkretizace nelze posoudit, zda k tvrzené nerovnosti či nelogičnosti skutečně došlo, a námitka tak postrádá potřebnou míru určitosti.
29. Pokud jde o návrh žalobce na výsledcích svědků V. Š., O. P. M. a M. B., žalobce tyto osoby neoznačil způsobem odpovídajícím požadavkům na řádný důkazní návrh, neboť uvedl pouze jejich jména a příjmení, aniž by specifikoval, k jakým skutkovým okolnostem mají vypovídat a jaké skutečnosti mají jejich výpovědi prokázat. Jak krajský soud již zmínil výše, žalovaný v odvolacím řízení dospěl k závěru, že provedení těchto svědeckých výpovědí je nadbytečné, neboť skutečnost, kterou měli svědci potvrdit (přijetí plnění od společnosti KARYATID), již nepovažuje za spornou. Žalobce v této souvislosti neuvádí, k jakým novým skutečnostem relevantním pro posouzení jeho vědomé účasti na podvodu na DPH

by se měli svědci vyjádřit, a neprokazuje, že by jejich výpovědi mohly přispět k objasnění věci. Stejně nedostatky vykazuje i návrh na výslech M. O., jednatele společnosti KARYATID. Žalobce nevymezil, jaké konkrétní skutečnosti má jeho výpověď v řízení před soudem osvědčit, ani neuvádí, kde a jak je tato osoba pro soud kontaktní (to ostatně platí u všech navržených svědků). Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správce daně vyvinul veškeré úsilí, které po něm bylo možné spravedlivě požadovat, avšak výslech se mu nepodařilo zajistit.

30. Pokud jde o návrh žalobce na dokazování zprávou GFŘ ze dne 30. 3. 2022, žalobce neuvádí, jakým způsobem by tento důkaz mohl zpochybnit nosný závěr napadeného rozhodnutí o vědomém zapojení žalobce do podvodu na DPH. Není zřejmé, jaké nové či relevantní skutečnosti by měla uvedená zpráva přinést a jak by mohla ovlivnit posouzení klíčových skutkových závěrů správních orgánů.
31. Za této situace soud neshledal důvod k provedení žalobcem navržených důkazů.

V. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 3. 2026

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

